

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De lesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. XXIV. In quo prosequitur materiam præcedentem, & dicit quomodo eius anima paulatim profecerit postquam incœpit obedire, & quàm parum iuuerit gratiæ Dei resistere, & quomodo sua Maiestas paulatim ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

& modum; quo me gubernare deberem, præscriberet, & mansi resoluta, nihil eorum omit-
tendo, quæ mihi dicebat. Sit Dominus benedi-
ctus in æternum.

CAP. XXIV.

In quo prosequitur materiam præcedentem, & dicit quomodo eius anima paulatim profecerit postquam incepit obedire, & quàm parum iuuerit gratiæ Dei resistere, & quomodo sua Maiestas paulatim maiorem illi concesserit.

REMANSIT ex ista confessione anima mea ita docilis, vt nihi fuerit tam arduū ad quod respondere non potuerim; hinc magnam in aliquibus feci mutationem, licet Confessarius me ad illa non astringeret, & sic illa potius ex amore Dei perficiebam. Duobus mensibus diuino fauori & gratiæ in quantum potui restiti. Et quoad exteriora, magna in me videbatur mutatio: nonnulla enim per Dei gratiam operabar, quæ erant extrema, vt aliqui, qui in eadem erāt domo affirmabant, respectu eorum, quæ ante faciebam. Bene quidem extremitatem quandam esse iudicabant, licet adhuc meæ religioni & professioni non corresponderent.

Acquisiui in eiusmodi diuino fauore magnā Dei notitiam & quanto magis ab illo fauore diuertere me volebam eo maiorem suauitatem & gloriam sentiebam, ita quod effugere non potuerim.

auerim. De nouo maiorem incœpi habere amo-
rem circa Christi humanitatem, & orationes
crescebant: sicut ædificium cuius fundamen-
tum bene positum est: augebatur præterea affe-
ctus circa pœnitentiam, de qua prius propter
magnam infirmitatem parum cogitaueram. Præ-
cœpit mihi meus Confessarius, vt facerem ali-
quas mortificationes gustui meo non admodum
gratas, quas tamen faciebam tanquam mihi à
Domino impositas. Anima mea tunc minimas
incœpit fugere in Deum offensas, ita quod si
quid superflui mihi esset quiescere non potue-
rim quousq; illud derelinquerem. Summo cum
feruore Deum rogabam ne me retrogredi per-
mitteret, pro maximo enim peccato mihi repu-
tatum hoc fuisset: maximè cum tractauerim cū
eiusmodi pijs & sanctis viris, eorum enim inde
reputatio & existimatio diminuta fuisset. Adu-
nit eodè tempore quidam P. Franciscus Borgias,
qui fuerat Candix Dux, qui omnia relinquendo
ingressus erat Societatem Iesu. Meus confessa-
rius nec non quidam nobiles dignitatis eque-
stris procurauerunt, vt mecum loqueretur, vtq;
illi orationis meę rationem & modum referrem;
in ipsa enim multum profecerat, & ideo Deo
charus erat, cumq; omnia propter Deum reli-
querit voluit eundem etiam in hac vita remu-
nerare. Postquam orationis meę rationem à me
intellexisset, affirmavit Spiritum Dei esse, quod-
que eidem resistendo non bene facerem, quod-
que me Deo commendarem: & resistendo erro-

rem magnum committerem. Remāsi admodum bene consolata vna cum isto nobili, intelligendo omnia ista à Deo prouenire. Eodem tempore fuit mutatus meus Confessarius de quo multum dolebam, dubitando quod alium sibi similem non inuenirem. Sed à quadam mea sanguinea deducta fui ad alium, cui illa confiteri solet, qui me in maiori constituit perfectione. Dicebat ne quicquam prætermitterem quominus Deo complacere studerem, idque cum quadam modestia & gratia dicebat: cum anima mea tunc adhuc non fuerit ita fortis & constans; imo adhuc admodum debilis, in relinquendo aliquas conuersationes & amicitias, licet in illis Deum nõ offenderim, nihilominus per illas multum aliquibus bene afficiebar, & videbatur ingratitude tribuendum illas relinquere, & sic meo confessario dicebam, scilicet, **Q**uare deberem eas vitare, cum in illis conuersationibus Deus non offenderetur? & quare volebam ingrata iudicari? Circa hanc materiam voluit vt per aliquot dies me Deo commenderem, dicendo hymnum (Veni creator spiritus) quò Deus mihi inspirare dignaretur quod melius foret pro salute animæ meæ. Cum itaque per aliquot dies in oratione permansissem, & supplicando S. Maieitati, vt mihi gratiam contibueri dignaretur, quatenus in omnibus & per omnia illi complacere possem, hymnum prædictum dicere incæpi, & ex improuiso euenit mihi huiusmodi raptus, vt extra me ipsam esse

esse viderer, ita vt nullo modo dubitauerim quin à Deo prouenerit, quia fuit manifestus, & fuit primus, in quo hæc verba audiui, ô anima nolo vt in posterum cum hominibus habeas cõ- uersationem, sed cum Angelis. Ex quibus ver- bis multum expauescebam, quia anima mea ad- modum commouebatur, verum ab altera parte consolabar vbi timor abcescerat, & ab illo tem- pore non potui cum aliquo conuersari, nisi sci- rem illum verè Deum amare, & illi inferuire at- que de oratione tractare, licet amici mei essent, aut parentes, secus faciendo multum affligebar, sit Dominus in æternum benedictus, Amen.

CAP. XXV.

In quo describitur modus, quo Deus cum ani- ma loquitur, licet non audiatur, & refert aliquot illusiones, quæ hic fieri possunt, & quomodo cognoscantur quando fiunt, & est materia admodum utilis, qui ad hunc ora- tionis gradum peruenerunt, & optimè de- claratur, & in se magnam continet doctri- nam.

VIDETVR admodum fore consultum hic declarare modum, quo Deus cum anima loquitur, nec non & illud quod tunc sentitur, vt S. Reuerentia bene percipiat: quia sunt certa verba optimè formata; sed aurib⁹ corporeis nõ audiuntur, nihilominus multò clarius percipi- untur, quam si auribus corporis audirentur, & frustra